

Разпадането на дружината.

Слънцето се бѣше скрило. Небосклона бѣ вече потъмнелъ. Дружината, разпокъсана на части, потегли да напустне боевий ни лагеръ. Х. Петъръ, П. Симеоновъ и П. Юрдановъ заминаха съ едно отдѣление съ около 40 души къмъ юго — изтокъ, слѣдъ това потеглихъ и азъ съ 8 души направо за югъ. Прѣминахме долината и поехме прѣзъ една малка рѣтли-на, гдѣто горѣ на голото било се спрѣхме да си потопчинемъ. Въ другаря ни Славъ Ивановъ Тетевени-ца имаше едно ягне. Разпрѣдѣлихме го по между си и направихме по една закуска. Слѣдъ провѣрката ни се указа, че всѣкому бѣха останали още по 15—20 фишеци. Ний вече отивахме за Панагюрище. Тогова казахъ на момчетата: Другари, сега за сега ние се намирахме въ една неизвѣстностъ. Лишени сме вече отъ човѣкъ, който да се грижи за насъ, лишени сме отъ войвода. Пжтя ни е ограденъ не само съ тѣрни, но и на всѣка крачка прохълменъ съ ями, зинали ма-щехски да ни погълнатъ. На всѣка минута ние рискуваме съ живота си. При това, надѣвамъ се, че до като стигнемъ до Панагюрище да се намѣримъ и съ другитѣ другари, тѣй, че необходимо е да изберемъ, щото единъ измежду насъ да заеме ролята на войвода, защото инѣкъ дружина прилича на тѣло безъ душа.» Всички бѣха съгласни на това. За такъвъ Пен-чо прѣдложи мнѣ, а останалитѣ удобриха. По-благодарихъ имъ за честъта която ми направиха, като слѣдъ това се нагърбихъ да оправдавамъ довѣри-ето имъ. Потеглихме прѣзъ долини и балкани. Но-щъта бѣше тъмна. На разсъмнувание, избрахъ единъ върхъ, къдѣто поставихъ стража да караули. Азъ заедно съ останалитѣ се натѣркаляхме да спиме за прѣвъ пжтъ, откато бѣхме стѣпали на бѣлгарската земя.

Макаръ и слѣдъ толкова безсънни нощи, пакъ